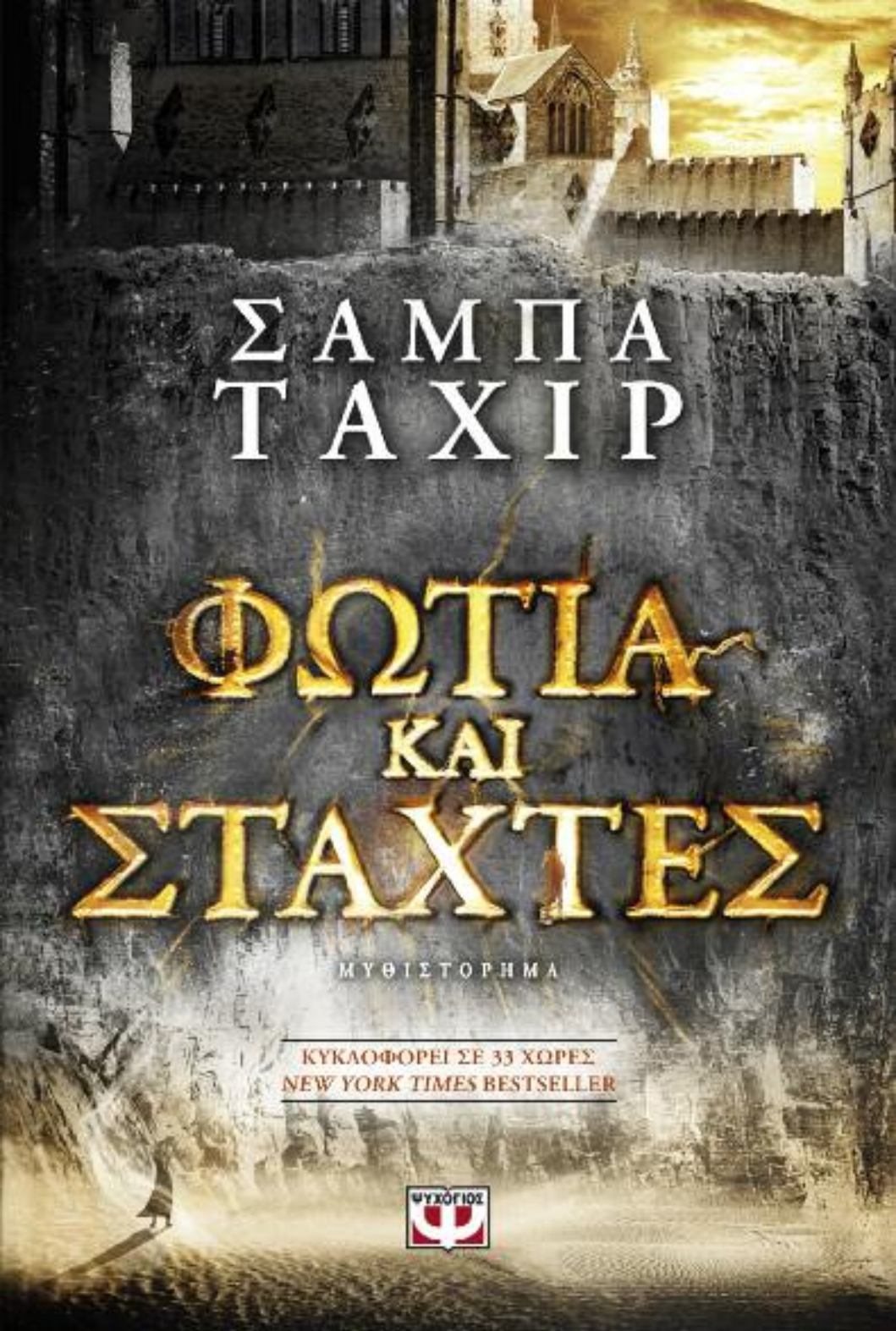

ΣΑΜΠΑ
ΤΑΧΙΡ

ΦΩΤΙΑ
ΚΑΙ
ΣΤΑΧΤΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 33 ΧΩΡΕΣ
NEW YORK TIMES BESTSELLER

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: AN EMBER IN THE ASHES
Από τις Εκδόσεις Penguin Random House, New York 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Φωτιά και στάχτες**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sabaa Tahir

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Emily Osborne

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Art Machine, a Trailer Park company

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Sabaa Tahir, 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1582-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1583-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΜΠΑ ΤΑΧΙΡ

ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑΧΤΕΣ

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

*Για την Κάσι,
που με έμαθε ότι το πνεύμα μου
είναι ισχυρότερο από τον φόβο μου.*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΕΠΙΔΡΟΜΗ

I: Λάια

Ο μεγάλος αδερφός μου φτάνει στο σπίτι πριν από την αυγή, όταν ακόμη και τα φαντάσματα αναπαύονται. Έχει πάνω του τη μυρωδιά του ατσαλιού, του κάρβουνου και του καμινιού. Έχει πάνω του τη μυρωδιά του εχθρού.

Διπλώνει το ισχνό κορμί του μέσα από το παράθυρο, ακουμπώντας τα ξυπόλυτα πόδια του αθόρυβα πάνω στα καλάμια. Ένας καυτός άνεμος της ερήμου φυσά πίσω του, κουνώντας τις κουρτίνες. Το σημειωματάριό του πέφτει στο πάτωμα και το σπρώχνει κάτω από το κρεβάτι του με ένα τίναγμα του ποδιού, λες κι είναι φίδι.

Πού ήσουν τέτοια ώρα, Νταρίν; Στο μυαλό μου έχω το κουράγιο να κάνω την ερώτηση, κι ο Νταρίν με εμπιστεύεται αρκετά ώστε να μου απαντήσει. Γιατί χάνεσαι κάθε τόσο; Γιατί, τη στιγμή που ο παππούς και η γιαγιά σε χρειάζονται; Τη στιγμή που εγώ σε χρειάζομαι;

Κάθε νύχτα εδώ και σχεδόν δύο χρόνια αυτή την ερώτηση θέλω να του κάνω. Όμως, ποτέ δε βρίσκω το κουράγιο. Ένας αδερφός μου έχει απομείνει. Δε θέλω να με κάνει πέρα, όπως έχει κάνει όλους τους άλλους.

Απόψε, ωστόσο, είναι αλλιώς. Ξέρω τι έχει στο τεφτέρι του. Ξέρω τι σημαίνει.

«Δε θα 'πρεπε να 'σαι ξύπνια». Ο ψίθυρος του Νταρίν με βγάζει άξαφνα από τις σκέψεις μου. Σαν τη γάτα ψυχανεμίζεται τις παγίδες – το πήρε το χάρισμα αυτό από τη μητέρα μας. Ανακάθονται στο κρεβάτι μου καθώς αυτός ανάβει τη λάμπα. Είναι ανώφελο να υποκριθώ ότι κοιμάμαι.

«Η ώρα είναι περασμένη, έχει απαγόρευση κυκλοφορίας κι ήδη περάσανε τρία περίπολα από δω. Ανησυχούσα».

«Μπορώ να ξεγλιστρήσω από τους στρατιώτες, Λαία. Είμαι μαθημένος». Ακουμπά το πιγούνι του πάνω στο κρεβάτι του και χαμογελά γλυκά, λοξά, σαν τη μητέρα. Είναι οικεία η έκφραση που αντικρίζω – η ίδια που μου επιφυλάσσει κάθε φορά που πετάγομαι από κανέναν εφιάλτη ή μας τελειώνει το στάρι. Είναι σαν να μου λέει: Όλα θα πάνε καλά.

Παίρνει στα χέρια το βιβλίο που άφησα στο κρεβάτι του. «*Νυχτερινή Συνάντηση*», διαβάει τον τίτλο. «Σου σηκώνεται η τρίχα. Για ποιο πράγμα μιλάει;»

«Τώρα το ξεκίνησα. Μιλάει για ένα τζίνι που...» Σταματώ. Έξυπνο. Πολύ έξυπνο. Του αρέσει να ακούει ιστορίες, κι εμένα άλλο τόσο να τις διηγούμαι. «Άσε το βιβλίο. Εσύ πού ήσουν; Ο παππούς είχε μια ντουζίνα ασθενείς από το πρωί».

Κι εγώ ανέλαβα να καλύψω την απουσία σου – πόσα να κάνει κι αυτός χωρίς βοήθεια; Οπότε, έμεινε η γιαγιά μονάχη να βάζει σε μπουκάλια τις μαρμελάδες για τον έμπορο. Μόνο που δεν πρόλαβε να τελειώσει. Τώρα ο έμπορος δε θα μας πληρώσει και θα πεινάσουμε τον χειμώνα, κι εσύ... γιατί στην ευχή δε νοιάζεσαι ούτε τόσο;

Αυτά τα λέω με τον νου μου. Το χαμόγελο έχει ήδη σβήσει από το πρόσωπο του Νταρίν.

«Δεν είμαι φτιαγμένος για θεραπευτής», δηλώνει. «Κι ο παππούς το ξέρει αυτό».

Θέλω να υποχωρήσω, μα το μυαλό μου έχει κολλήσει στους κυρτούς ώμους του παππού σήμερα πρωί. Έχει κολλήσει στο σημειωματάριο.

«Ο παππούς κι η γιαγιά βασίζονται πάνω σου. Μίλα τους, τουλάχιστον. Μήνες έχουν περάσει».

Περιμένω να τον ακούσω να μου λέει πως δεν καταλαβαίνω. Να μου ζητά να τον αφήσω ήσυχο. Όμως, εκείνος απλώς κουνά το κεφάλι του, πέφτει στο κρεβάτι και κλείνει τα μάτια, σαν να μην έχει όρεξη ν' απαντήσει.

«Είδα τα σκίτσα σου». Οι λέξεις δραπετεύουν πριν μπορέσω να τις ελέγξω, κι ο Νταρίν πετάγεται πάνω στη στιγμή, με πρόσωπο αυστηρό. «Δεν το έκανα επίτηδες», δικαιολογούμαι. «Μια από τις σελίδες είχε πέσει. Τη βρήκα την ώρα που άλλαζα τα καλάμια, το πρωί».

«Είπες τίποτα στη γιαγιά και στον παππού; Είδαν τίποτα;»

«Όχι, όμως...»

«Λαία, άκου». Μα τις δέκα κολάσεις, δε θέλω να ακούσω τι θα πει. Δε θέλω να ακούσω τις δικαιολογίες του. «Αυτό που είδες είναι πολύ επικίνδυνο», μου λέει. «Δεν πρέπει να το φανερώσεις πουθενά. Ποτέ. Δεν κινδυνεύει μονάχα η δική μου ζωή. Είναι κι άλλοι που—»

«Είσαι στη δούλεψη της Αυτοκρατορίας, Νταρίν; Είσαι στη δούλεψη των Στρατιωτικών;»

Σωπαίνει. Μου φαίνεται πως διαβάζω την απάντηση στο βλέμμα του, ανακατεύομαι. Ο αδερφός μου, προδότης του λαού του; Ο αδερφός μου έχει πάει με το μέρος της Αυτοκρατορίας;

Αν συγκέντρωνε στάρι στα κρυφά ή αν πούλαγε βιβλία, ακόμη κι αν μάθαινε στα παιδιά να διαβάζουν, θα ήμουν περήφανη για εκείνον, περήφανη που μπορεί και κάνει όλα αυτά τα πράγματα που εγώ δεν είμαι αρκετά θαρραλέα για να τα τολμήσω.

Η Αυτοκρατορία εξαπολύει επιδρομές, φυλακίζει και εκτελεί όσους διαπράττουν τέτοια «εγκλήματα», αλλά το να μαθαίνει σε ένα εξάχρονο παιδί γράμματα δεν είναι αμαρτία... τουλάχιστον όχι στο μυαλό του λαού μου, των Σπουδαστών.

Όμως, αυτό που κάνει ο Νταρίν είναι απαίσιο. Είναι προδοσία.

«Η Αυτοκρατορία σκοτώσε τους γονείς μας», ψιθυρίζω. «Την αδερφή μας».

Θέλω να του φωνάξω, μα πνίγομαι σαν πάω να αρθρώσω αυτές τις λέξεις. Οι Στρατιωτικοί κατέκτησαν τη γη των Σπουδαστών πριν από πεντακόσια χρόνια, κι έκτοτε το μόνο που έχουν κάνει είναι να μας καταπιέζουν και να μας κρατούν σκλάβους. Σε αλλοτινούς καιρούς η Σπουδαστική Αυτοκρατορία διέθετε τα

καλύτερα πανεπιστήμια και τις πλουσιότερες βιβλιοθήκες στον κόσμο. Τώρα οι περισσότεροι συνάνθρωποί μας δεν ξέρουν τη διαφορά ανάμεσα σε ένα σχολείο κι ένα οπλοποιείο.

«Πώς μπόρεσες να πας με το μέρος των Στρατιωτικών; Πώς μπόρεσες, Νταρίν;»

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις, Λάια. Θα σ' τα εξηγήσω όλα, όμως...»

Ξάφνου κάνει μια παύση, το χέρι του τινάζεται πάνω για να με κάνει να σωπάσω όταν επιχειρώ να διεκδικήσω την εξήγηση που μου υποσχέθηκε. Γέρνει το κεφάλι του προς το παράθυρο.

Πίσω από τους λεπτούς τοίχους ακούω τον παππού να ροχαλίζει, τη γιαγιά να αλλάζει πλευρό, το γουργούρισμα μιας δεκαοχτούρας. Ήχους οικείους. Ήχους σπιτίσιους.

Ο Νταρίν αφουγκράζεται κάτι άλλο. Το αίμα στραγγίζει από το πρόσωπό του κι ο τρόμος αστράφτει στα μάτια του. «Λάια», μουρμουρίζει. «Επιδρομή».

«Μα... αφού είσαι στη δούλεψη της Αυτοκρατορίας...» *Γιατί να μας επιτεθούν οι στρατιώτες;*

«Δεν είμαι στη δούλεψή τους». Ακούγεται ψύχραιμος. Πιο ψύχραιμος από εμένα. «Κρύψε το τεφτέρι. Αυτό γυρεύουν. Γι' αυτό ήρθαν ως εδώ».

Την επόμενη στιγμή πετάγεται έξω από την πόρτα κι εγώ μένω ολομόναχη. Τα ξυπόλυτα πόδια μου σέρνονται λες κι είναι από μελάσα, τα χέρια μου κινούνται αδέξια λες κι είναι κούτσουρα. *Βιάσου, Λάια!*

Συνήθως η Αυτοκρατορία εξαπολύει τις επιδρομές της στη λάβρα της μέρας. Οι στρατιώτες θέλουν να τους βλέπουν οι μάνες και τα παιδιά των Σπουδαστών. Θέλουν οι πατεράδες και οι αδερφοί να σταθούν μάρτυρες της σκλαβιάς μιας ακόμη οικογένειας. Κι αν αυτές οι επιδρομές είναι απαίσιες, οι νυχτερινές είναι ακόμα χειρότερες. Τις νυχτερινές επιδρομές η Αυτοκρατορία τις φυλάει για τις περιπτώσεις που δε θέλει να υπάρχουν μάρτυρες.

Αναρωτιέμαι αν είναι αλήθεια αυτό που συμβαίνει. Μήπως βλέπω εφιάλτη; *Αλήθεια είναι, Λάια. Κουνήσου.*

Δίνω μια στο σημειωματάριο και το πετάω έξω από το παράθυρο, σ' ένα θάμνο. Κρυψώνα της κακιάς ώρας, όμως, δεν προφταίνω. Η γιαγιά μπαίνει κουτσαίνοντας στο δωμάτιό μου. Τα χέρια της, που είναι τόσο σταθερά όταν ανακατεύει τις μαρμίτες με τη μαρμελάδα ή φτιάχνει πλεξούδες τα μαλλιά μου, πεταρίζουν σαν αλαφιασμένα πουλιά, ζητώντας μου απεγνωσμένα να κάνω πιο γρήγορα.

Με τραβά στον διάδρομο. Ο Νταρίν στέκει μαζί με τον παππού στην πίσω πόρτα. Τα άσπρα μαλλιά του παππού μου είναι ανάκατα σαν θημωνιά και τα ρούχα του τσαλακωμένα, μα στις βαθιές αυλακίες του προσώπου του δεν απομένει ίχνος ύπνου. Κάτι ψιθυρίζει στον αδερφό μου, κι ύστερα του δίνει το μεγαλύτερο κουζινομάχαιρο της γιαγιάς. Ούτε που ξέρω γιατί μπαίνει στον κόπο. Απέναντι στο σέρικο ατσάλι μιας Στρατιωτικής λεπίδας, το μαχαίρι θα γίνει κομμάτια.

«Εσύ κι ο Νταρίν φύγετε από τον πίσω κήπο», λέει η γιαγιά, ενώ το βλέμμα της πετάγεται από παράθυρο σε παράθυρο. «Δεν έχουν προλάβει να κυκλώσουν το σπίτι».

Όχι. Όχι. Όχι. «Γιαγιά», της λέω άψυχα, παραπατώντας, όπως με σπρώχνει προς το μέρος του παππού.

«Τρέξτε να κρυφτείτε στην ανατολική μεριά της Συνοικίας...» Η φράση της σβήνει μ' έναν πνιχτό λυγμό, το βλέμμα της καρφώνεται στο μπροστινό παράθυρο. Πίσω από τις φθαρμένες κουρτίνες διακρίνω φευγαλέα ένα πρόσωπο από υγρό ασήμι. Το στομάχι μου σφίγγεται.

«Ένας Κρυπτός», λέει η γιαγιά. «Έφεραν μαζί τους έναν Κρυπτό. Τρέξτε, Λάια. Προτού μπει μέσα».

«Κι εσύ τι θα απογίνεις; Ο παππούς;»

«Θα τους καθυστερήσουμε». Ο παππούς με σπρώχνει καλосυνάτα να βγω έξω. «Φύλαγε καλά τα μυστικά σου, καρδιά μου. Ν' ακούς τον Νταρίν. Θα σε φροντίσει αυτός. Φύγετε».

Η λεπτή σκιά του Νταρίν πέφτει πάνω μου και με γραπώνει από το χέρι καθώς η πόρτα κλείνει πίσω μας. Σκύβει, για να γίνει ένα με τη ζεστή νύχτα, κινείται αθόρυβα πάνω στην άμμο της πίσω αυλής, με μια σιγουριά που εύχομαι να αισθανόμουν κι εγώ. Παρότι είμαι δεκαεφτά χρόνων, αρκετά μεγάλη για να ελέγχω τον φόβο μου, έχω γαντζωθεί από το χέρι του λες κι είναι το μοναδικό στέρεο πράγμα σε τούτο τον κόσμο.

Δεν είμαι στη δούλεψή τους, είπε ο Νταρίν. Και τότε για τίνος λογαριασμό δουλεύει; Με κάποιον τρόπο κατάφερε να πλησιάσει αρκετά τα σιδηρουργιά της Σέρα ώστε να σχεδιάσει, με λεπτομέρεια, τη διαδικασία σφυρηλάτησης της πολυτιμότερης περιουσίας που διαθέτει η Αυτοκρατορία: των άθραυστων, κυρτών γιαταγανιών που θερίζουν τρεις ανθρώπους με ένα πέρασμα.

Πριν από μισή χιλιετία οι Σπουδαστές κατατροπώθηκαν όταν ήρθαν αντιμέτωποι με τους Στρατιωτικούς, επειδή οι λεπίδες τους συντρίβονταν πάνω στο ατσάλι των εχθρών τους. Από τότε δε μάθαμε το παραμικρό για τη δημιουργία αυτού του ατσαλιού. Οι Στρατιωτικοί φυλάνε τα μυστικά τους όπως ο σπαγκοραμμένος φυλάει τα χρυσάφια του. Κι όποιος συλληφθεί να γυροφέρνει τα οπλοποικεία της πόλης δίχως σοβαρό λόγο –είτε είναι Σπουδαστής είτε Στρατιωτικός– κινδυνεύει με εκτέλεση.

Κι αν ο Νταρίν δεν είναι με την Αυτοκρατορία, τότε πώς πλησίασε τα σιδηρουργιά της Σέρα; Κι οι Στρατιωτικοί πώς έμαθαν για το σημειωματάριό του;

Στην άλλη πλευρά του σπιτιού μια γροθιά βροντάει πάνω στην εξώπορτα. Μπότες σέρνονται, ατσάλια κουδουνίζουν. Κοιτάζω ολόγυρα αλαφιασμένη, περιμένω ν' αντικρίσω από στιγμή σε στιγμή τις ασημένιες πανοπλίες και τις κόκκινες κάπες των λεγεωνάριων της Αυτοκρατορίας, μα στην πίσω αυλή επικρατεί ησυχία. Ο καθάριος νυχτερινός αέρας δεν εμποδίζει τον ιδρώτα να κυλήσει στον σβέρκο μου. Πέρα μακριά ακούω τον γδούπο από τα τύμπανα του Μαυρόλοφου, της σχολής όπου εκπαιδεύονται οι Μάσκες. Ο ήχος οξύνει τον φόβο μου, τον μετατρέπει σε

μια λεπίδα που τρυπάει τα σωθικά μου. Η Αυτοκρατορία δε στέλνει εκείνα τα ασημοπρόσωπα τέρατα σε μια κοινή επιδρομή.

Βροντερά χτυπήματα τραντάζουν ξανά την πόρτα.

«Εν ονόματι της Αυτοκρατορίας», ακούγεται μια εκνευρισμένη φωνή, «απαιτώ να ανοίξετε αυτή την πόρτα».

Ο Νταρίν κι εγώ παγώνουμε.

«Δε μου ακούστηκε για Κρυπτός», ψιθυρίζει ο Νταρίν. Οι Κρυπτοί μιλούν ήσυχχα, τα λόγια τους σε θερίζουν σαν γιαταγά-νι. Όση ώρα θα έκανε ένας λεγεωνάριος να κοπανίσει την πόρτα και να αναφωνήσει μια διαταγή, ένας Κρυπτός θα είχε βρει ήδη τρόπο να μπει στο σπίτι, οι λεπίδες του θα θέριζαν όποιον βρισκόταν μπροστά του.

Ο Νταρίν με κοιτάζει στα μάτια κι είμαι σίγουρη πως σκεφτόμαστε το ίδιο πράγμα. Αν ο Κρυπτός δεν είναι μαζί με τους υπόλοιπους στρατιώτες στην εξώπορτα, τότε πού βρίσκεται;

«Μη φοβάσαι, Λαία», λέει ο Νταρίν. «Δε θ' αφήσω να σου συμβεί το παραμικρό».

Θέλω να τον πιστέψω, αλλά ο φόβος με κυριεύει. Ο νους μου πάει στο ζευγάρι που έμενε στο διπλανό σπίτι: δέχτηκαν επιδρομή, φυλακίστηκαν και πουλήθηκαν σε κάποιο σκλαβοπάζαρο πριν από τρεις εβδομάδες. *Λαθραίοι διακινητές βιβλίων*, ανακοίνωσαν οι Στρατιωτικοί. Πέντε ημέρες αργότερα ένας από τους πλέον ηλικιωμένους ασθενείς του παππού, ένας άντρας ενενήντα τριών ετών που μετά βίας κατάφερνε να περπατά, εκτελέστηκε μέσα στο ίδιο του το σπίτι, σωριάστηκε νεκρός, σφαγμένος. *Συνεργός της Αντίστασης*.

Άραγε τι θα κάνουν οι στρατιώτες στη γιαγιά και στον παππού; Θα τους φυλακίσουν; Θα τους πουλήσουν για σκλάβους;

Μήπως τους σκοτώσουν;

Φτάνουμε στην πίσω αυλόπορτα. Ο Νταρίν ανασηκώνεται στις μύτες των ποδιών του για να τραβήξει το μάνταλο, όταν ένας ξυστός ήχος από το σοκάκι έξω τον κάνει να σταματήσει. Ένα αεράκι φυσάει και σηκώνει ένα σύννεφο σκόνης.

Ο Νταρίν με σπρώχνει να σταθώ πίσω του. Οι αρθρώσεις της γροθιάς του έχουν ασπρίσει όπως σφίγγει το μαχαίρι, και η πόρτα ανοίγει με έναν σιγανό τριγμό. Το δάχτυλο του τρόμου χαράζει μονοπάτι πάνω στη ραχοκοκαλιά μου. Ρίχνω μια διστακτική ματιά πάνω από τον ώμο του αδερφού μου, προς τη μεριά του σοκακιού.

Δεν υπάρχει τίποτα εκεί έξω πέρα από το σιγανό ανάδεμα της άμμου. Τίποτα πέρα από κάποιο σποραδικό φύσημα του αέρα και τα αμπαρωμένα παντζούρια των κοιμισμένων γειτόνων μας.

Αναστενάζω ανακουφισμένη και περνώ μπροστά από τον Νταρίν.

Τότε είναι που ο Κρυπτός ξεπροβάλλει μέσα από το σοκάκι και διαβαίνει την αυλόπορτα.

II: Ελίας

Ο λιποτάκτης θα είναι νεκρός πριν από την αυγή. Τα σημάδια από τα βήματά του ακολουθούν μια τεθλασμένη γραμμή, σαν ελάφι που έχει χτυπηθεί, στις κατακόμβες της Σέρα. Οι στοές είναι που τον έφαγαν. Ο αέρας είναι καυτός εδώ κάτω, ασφυκτικός, η αποφορά του θανάτου και της σαπίλας πλακώνει τα πάντα.

Τα σημάδια έχουν πάνω από ώρα που έγιναν. Πλέον οι φύλακες τον έχουν εντοπίσει, τον δύστυχο. Αν σταθεί τυχερός, θα πεθάνει πάνω στην καταδίωξη. Αν όχι...

Μη το σκέφτεσαι αυτό. Κρύψε το σακίδιο. Βρες τρόπο να ξεφύγεις.

Κρανία θρυμματίζονται καθώς παραχώνω ένα σακίδιο γεμάτο τρόφιμα και νερό μέσα σε μια κρύπτη. Η Ελένα θα μου έβαζε σίγουρα τις φωνές αν έβλεπε πώς φέρομαι στους νεκρούς. Από την άλλη, έτσι και μάθει για ποιο λόγο βρέθηκα εξαρχής εδώ κάτω, η ασέβεια απέναντι στους νεκρούς θα είναι το μικρότερο από τα παράπονά της.

Δε θα το μάθει. Όχι προτού να είναι πολύ αργά. Οι ενοχές με τσιγκλάνε, αλλά τις διώχνω. Η Ελένα είναι ο δυνατότερος άνθρωπος που γνώρισα ποτέ. Μια χαρά θα τα καταφέρει και χωρίς εμένα.

Πρέπει να έχω κοιτάξει πίσω μου πάνω από εκατό φορές, έτσι μου φαίνεται τουλάχιστον. Στη στοά επικρατεί ησυχία. Ο λιποτάκτης παρέσυρε τους στρατιώτες στην αντίθετη κατεύθυνση. Όμως, η ασφάλεια είναι μια ψευδαίσθηση στην οποία ξέρω πως δεν πρέπει να δείξω εμπιστοσύνη. Κινούμαι γρήγορα, στοιβάζω κόκαλά μπροστά στην κρύπτη για να κρύψω τα ίχνη μου. Οι αισθήσεις μου είναι σ' επιφυλακή για οτιδήποτε ασυνήθιστο.

Μία ακόμη τέτοια μέρα. Μία ακόμη μέρα βουτηγμένη στην παράνοια, στο κρυφτό και στα ψέματα. Μία μέρα ως την αποφοίτηση. Κι ύστερα θα είμαι ελεύθερος.

Όπως αλλάζω θέση στα κρανία της κρύπτης, ο βαρύς αέρας σαλεύει, σαν αρκούδα που ξυπνά από χειμέρια νάρκη. Η μυρωδιά του χόρτου και του χιονιού αναδίδονται μέσα από τη σαπρή ανάσα της στοάς. Έχω μόνο δύο λεπτά για να κάνω πίσω και να γονατίσω, παρατηρώντας το έδαφος σαν να αναζητώ κάποια ίχνη. Αμέσως μετά τη νιώθω να στέκεται πίσω μου.

«Ελίας; Τι κάνεις εκεί κάτω;»

«Καλά, δεν τα 'μαθες; Κυκλοφορεί ένας λιποτάκτης». Κρατώ το βλέμμα μου στραμμένο στο σκονισμένο πάτωμα. Κάτω από την ασημένια μάσκα που με καλύπτει, από το μέτωπο ως το σαγόνι, κανονικά το πρόσωπό μου έπρεπε να είναι παντελώς ανέκφραστο. Όμως, η Ελένα Ακουίλα κι εγώ περάσαμε μαζί κάθε μία ημέρα των δεκατεσσάρων χρόνων που εκπαιδευόμαστε στη Στρατιωτική Ακαδημία του Μαυρόλοφου – το πιθανότερο είναι πως μπορεί να ακούσει τις σκέψεις μου.

Έρχεται μπροστά μου αθόρυβα, σηκώνω το κεφάλι και την κοιτάζω στα μάτια, γαλανά κι ανοιχτά σαν τα ζεστά νερά των νότιων νησιών. Η μάσκα στο πρόσωπό μου είναι ξένη, κρύβει τόσο τα χαρακτηριστικά όσο και τα συναισθήματά μου. Όμως, η μάσκα της Ελένα τυλίγει το δικό της σαν δεύτερη, ασημένια επιδερμίδα, έτσι που μπορώ να διακρίνω το ελαφρύ ζάρωμα του μετώπου της καθώς με κοιτάζει από ψηλά. *Ηρέμησε, Ελίας, λέω στον εαυτό μου. Ένα λιποτάκτη αναζητάς, τίποτα περισσότερο.*

«Δεν πέρασε από δω», λέει η Ελένα. Περνά την παλάμη της πάνω από τα μαλλιά της, πλεγμένα, όπως πάντα, σε έναν σφιχτό, ανοιχτόξανθο κότσο. «Ο Ντεξ πήρε ένα λόχο εφέδρων από το βόρειο παρατηρητήριο και τράβηξαν προς τη στοά της Ανατολικής Πτέρυγας. Λες να τον πιάσουν;»

Οι έφεδροι, παρότι δεν είναι τόσο εκπαιδευμένοι όσο οι λεγωνάριοι και δε θα μπορούσαν καν να συγκριθούν με τους Κρυ-

πτούς, δεν παύουν να αποτελούν ανελέητους διώκτες. «Εννοείται πως θα τον πιάσουν». Δεν καταφέρνω να κρύψω την πικρία στη φωνή μου, οπότε η Ελένα με κοιτάζει αυστηρά. «Το άνανδρο σκουλήκι», προσθέτω. «Τέλος πάντων, πώς κι είσαι ξύπνια; Δεν είχες βάρδια σήμερα το πρωί». *Είχα φροντίσει εγώ γι' αυτό.*

«Τα αναθεματισμένα τύμπανα». Η Ελένα κοιτάζει τριγύρω στη στοά. «Ξύπνησαν τους πάντες».

Τα τύμπανα. Φυσικά. *Λιποτάκτης*, θα είχαν αρχίσει να σημαίνουν με τους χτύπους τους, καταμεσής της μεταμεσονύχτιας βάρδιας. *Όλες οι μάχιμες μονάδες στα τείχη.* Η Ελένα λογικά αποφάσισε να συμμετάσχει στην καταδίωξη. Ο Ντεξ, ο υπολοχαγός μου, θα της είπε προς ποια κατεύθυνση είχα κινηθεί. Δε θα της κίνησε υποψίες η απόφασή μου.

«Σκέφτηκα πως ο λιποτάκτης μπορεί να ερχόταν από εδώ». Στρέφω την πλάτη στο κρυμμένο σακιδίο μου, για να κοιτάξω προς μια άλλη στοά. «Μάλλον έκανα λάθος. Λέω να πάω να βρω τον Ντεξ».

«Όσο κι αν δε θέλω να το παραδεχτώ, είναι γεγονός ότι συνήθως δεν κάνεις λάθος». Η Ελένα γέρνει το κεφάλι ελαφρά στο πλάι και μου χαμογελά.

Νιώθω ξανά εκείνες τις τύψεις, μου κόβουν την ανάσα, σαν γροθιά στο στομάχι. Θα γίνει έξαλλη μόλις μάθει τι έκανα. Δεν πρόκειται να με συγχωρέσει ποτέ. *Δεν έχει σημασία. Πήρες τις αποφάσεις σου. Δεν υπάρχει γυρισμός πλέον.*

Η Ελένα ακολουθεί με το χέρι της τις γραμμές της σκόνης πάνω στο έδαφος. «Πρώτη μου φορά βλέπω αυτή τη στοά».

Μια στάλα ιδρώτα κυλά βασανιστικά στον σβέρκο μου. Αποφασίζω να μη δώσω σημασία.

«Έχει αφόρητη ζέστη, και ζέχνει», σχολιάζω. «Όπως κι οπουδήποτε αλλού εδώ κάτω». *Άντε, πάμε, θέλω να προσθέσω.* Όμως, αν το κάνω, θα είναι σαν να διατυμπανίζω πως κάτι σκαρώνω. Σωπαίνω και γέρνω πάνω στο τοίχωμα της κατακόμβης, με τα μπράτσα σταυρωμένα.

Το πεδίο της μάχης είναι ο ναός μου. Επαναλαμβάνω νοερά τη φράση που μου έμαθε ο παππούς μου τη μέρα που με πρωτογνώρισε, όταν ήμουν έξι χρόνων. Επιμένει πως οξύνει τον νου όπως το ακόνι οξύνει τη λεπίδα. Η αιχμή του ξίφους είναι ο ιερέας μου. Ο χορός του θανάτου, η προσευχή μου. Το τελειωτικό χτύπημα, η λύτρωσή μου.

Η Ελένα παρατηρεί εξονυχιστικά τα σβησμένα ίχνη μου, καταφέροντας να τα ακολουθήσει, με κάποιον τρόπο, ως την κρύπτη όπου παράχωσα το σακίδιό μου, ως τα κρανία που στοίβαξα εκεί. Κάτι υποψιάζεται, και ξαφνικά η ατμόσφαιρα μεταξύ μας είναι τεταμένη.

Να πάρει!

Πρέπει οπωσδήποτε να της αποσπάσω την προσοχή. Όπως κοιτάζει μια εμένα και μια την κρύπτη, στρέφω δήθεν αδιάκριτα το βλέμμα μου στο σώμα της. Έχει ύψος ένα και ογδόντα – είναι δεκαπέντε πόντους κοντύτερη από εμένα. Είναι η μόνη γυναίκα εκπαιδευόμενη στον Μαυρόλοφο· μέσα από τη μαύρη, εφαρμοστή στολή που όλοι οι εκπαιδευόμενοι φορούν, το δυνατό, καλοφτιαγμένο κορμί της ανέκαθεν τραβούσε βλέμματα θαυμασμού. Απλώς όχι το δικό μου. Είμαστε φίλοι πάρα πολύ καιρό για να συμβεί κάτι τέτοιο.

Άντε, πρόσεξέ το επιτέλους! Δες με να σε κοιτάζω σαν ξερολούκουμο κι εξαγριώσου.

Όταν τα βλέμματά μας διασταυρώνονται, και με τσακώνει να την κοιτάζω σαν ναύτης που μόλις έπιασε λιμάνι, ανοίγει το στόμα της, έτοιμη να με βρίσει. Όμως, την επόμενη στιγμή στρέφει ξανά την προσοχή της στην κρύπτη.

Έτσι και δει το σακίδιο και μαντέψει τι σχεδιάζω, είμαι τελειωμένος. Μπορεί να την πονέσει, αλλά ο νόμος της Αυτοκρατορίας απαιτεί να με καταγγείλει, κι η Ελένα δεν έχει παραβεί τον νόμο ούτε μια φορά στη ζωή της.

«Ελίας...»

Ετοιμάζω το ψέμα μου. Ήθελα να ξεφύγω για λίγο, μια-δυο μέ-

ρες, Ελένα. Χρειαζόμουν λίγο χρόνο για να σκεφτώ. Δεν ήθελα να σε ανησυχήσω.

ΜΠΟΥΜ-ΜΠΟΥΜ-μπουμ-ΜΠΟΥΜ.

Τα τύμπανα.

Ασυναίσθητα μεταφράζω τους διάφορους χτύπους στο μήνυμα που καλούνται να μεταδώσουν. *Λιποτάκτης συνελήφθη. Όλοι οι εκπαιδευόμενοι να αναφερθούν αμέσως στο κεντρικό προαύλιο.*

Το στομάχι μου σφίγγεται. Κάποιο αφελές κομμάτι του εαυτού μου έτρεφε την ελπίδα πως ο λιποτάκτης θα κατάφερνε να φτάσει τουλάχιστον ως την πόλη. «Δε μας πήρε πολύ», λέω. «Πρέπει να πηγαίνουμε».

Αρχίζω να κατευθύνομαι προς την κεντρική στοά. Η Ελένα με ακολουθεί, όπως ήμουν σίγουρος. Θα προτιμούσε να σκοτωθεί παρά να παρακούσει ρητή εντολή. Η Ελένα είναι γνήσια Στρατιωτικός, περισσότερο πιστή στην Αυτοκρατορία από ό,τι στην ίδια της τη μάνα. Όπως κάθε σωστός εκπαιδευόμενος Κρυπτός, έχει ασπαστεί ολόψυχα το ρητό της ακαδημίας: *Πίστη στο καθήκον, μέχρι θανάτου.*

Αναρωτιέμαι τι θα έλεγε αν ήξερε τι πραγματικά έκανα στις στοές.

Αναρωτιέμαι τι θα είχε να πει για το μίσος μου απέναντι στην Αυτοκρατορία.

Αναρωτιέμαι τι θα έκανε αν ανακάλυπτε πως ο καλύτερός της φίλος σχεδιάζει να λιποτακτήσει.

**Η ΛΑΪΑ ΕΙΝΑΙ ΣΚΛΑΒΑ.
Ο ΕΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.
ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ.**

Υπό το καθεστώς της Στρατιωτικής
Αυτοκρατορίας, ο θάνατος είναι η αναπόφευκτη
κατάληξη για όσους τολμούν να μην υπακούσουν
στους κανόνες. Όσοι δεν αφιερώνουν το σώμα και την ψυχή τους
στον Αυτοκράτορα κινδυνεύουν να στείλουν στο εκτελεστικό απόσπασμα
τους δικούς τους και να δουν καθετί αγαπημένο να καταστρέφεται.

Μέσα σ' αυτόν τον βίαιο κόσμο, εμπνευσμένο από την αρχαία Ρώμη,
η Λαία ζει με τους παππούδες της και με τον μεγαλύτερο αδελφό της.
Η οικογένεια ζει φτωχικά, χωρίς να προκαλεί την Αυτοκρατορία.
Γνωρίζει καλά τι συμβαίνει σε όσους το κάνουν.

Όταν, όμως, ο αδελφός της Λαία συλλαμβάνεται για προδοσία,
η κοπέλα αναγκάζεται να πάρει μια απόφαση. Με αντάλλαγμα
τη ζωή του, θα βοηθήσει τους επαναστάτες ενεργώντας
ως κατάσκοπός τους στη μεγαλύτερη στρατιωτική
ακαδημία της Αυτοκρατορίας.

Εκεί θα συναντήσει τον Ελίαν, τον καλύτερο εκπαιδευόμενο της
σχολής – και, κρυφά, τον πιο απρόθυμο. Το μόνο που θέλει ο Ελίαν
είναι να ελευθερωθεί από τη σκληρότητα και την τυραννία
για τις οποίες εκπαιδεύεται. Οι δυο νέοι θα συνειδητοποιήσουν
 σύντομα ότι οι μοίρες τους είναι αλληλένδετες και ότι
οι επιλογές τους θα αλλάξουν για πάντα τη μοίρα
της Αυτοκρατορίας.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17524